

[Ole Espersen]

Elmquist kan i hvert fald ikke komme og påstå, at han ikke var opmærksom på, præcis hvad der stod, og vil næppe heller benægte, at han fik en opfordring til at overveje, om det tjente nogens interesse, at man så at sige tog dette meget ubehagelige brev til efterretning og kommenterede det som noget meget ubehageligt. Det ønskede hr. Bjørn Elmquist ikke. Det må vi så tage til efterretning.

Jeg har ikke sagt, at hr. Bjørn Elmquist har inspireret disse smædeskrivelser optagelse i venstrepressen. Der er mange andre, der drager omsorg for den slags ting. Det behøver slet ikke at have været hr. Bjørn Elmquist, og jeg tror egentlig heller ikke, det var hr. Bjørn Elmquist. Det, jeg hæftede mig ved, var alene citatet fra hr. Bjørn Elmquist.

Til hr. Bernhard Baunsgaard vil jeg sige, at det da er fuldstændig rigtigt, at det radikale venstre ikke har modsat sig, at man spørger i andre ministerier, hvordan man forholder sig dér. Det skulle også bare mangle. Det, man har modsat sig, og det er jo afgørende, er, at vi får en undersøgelse af, om det, der var praksis i ét ministerium, i realiteten var udtryk for et skred i al almindelighed i den bevillingsmæssige praksis, om det, vi kender fra arbejdsministeriet med hensyn til forskudsvise udbetalinger uden i hvert fald fra starten at kræve renter op – det gjorde man senere – var noget helt specielt for arbejdsministeriet eller det var ganske almindeligt. Det er dog ganske væsentligt at vide, når man skal placere et retligt ansvar. Det forhindres folketingsretligt nu i, for nu har man bestemt fra flertallets side, at denne kommissionsdomstol, som man vil have nedsat, kun skal beskæftige sig med arbejdsministeriets forhold. Det er juridisk, sagligt og forfatningsmæssigt en forkert fremgangsmåde efter vores opfattelse, og den fremgangsmåde har det radikale venstre naturligvis et medansvar for.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Hr. Lenger for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Jeg forstod godt hentydningen.

Det er selvfølgelig nydeligt, at hr. Bjørn Elmquist har været med til at beslutte, at det

te brev formelt ikke eksisterer som bilag i udvalget, men konsekvensen af en sådan beslutning må vel være, at man afstår fra at bruge brevet.

Jeg synes, at det gør det så meget desto mere beklageligt, at hr. Bjørn Elmquist i TVs Søndagsavisen i hvert fald over for offentligheden lægger særlig vægt på, at brevskriveren eksisterer, med den særlig triumferende tilføjelse, at hr. Bjørn Elmquist også havde fået andre henvendelser, som, så vidt jeg i hvert fald forstod hr. Bjørn Elmquist, godt kunne komme fra den samme brevskriver, der måske vidste noget og måske ikke vidste noget. Jeg synes, at det netop på den baggrund er så meget desto mere beklageligt, at hr. Bjørn Elmquist ikke har afstået fra at udnytte den politiske gevinst, der ligger i denne ubehagelige anonyme henvendelse.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det var den socialdemokratiske ordførers nye, skal vi sige uhjemlede påstand om, at det radikale venstre havde modsat sig en undersøgelse for andre ministeriers vedkommende. Jeg må virkelig bede den socialdemokratiske ordfører om at læse afsnit VI på side 31 og fremefter, hvor et enigt udvalg beder om, at man nedsætter et uvildigt undersøgelsesudvalg til at belyse alt dette. Hvis hr. Ole Espersen ønsker, at kommissionsdomstolen skal tage dette ind, tror hr. Ole Espersen så, at de arbejdsministre, der i den grad er fremme i denne sag, kan være tjent med, at der måske går flere år, inden vi bliver færdige?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

De sidste bemærkninger fra hr. Bernhard Baunsgaard kan jeg til fulde tilslutte mig. Det er netop et ønske, at det skal gå hurtigt. Noget af det, vi er blevet bebrejdet – jeg synes: urigtigt – af bl.a. hr. Ole Espersen, er, at vi vil trække det ud, vi vil trænere det. Nej, tværtimod. Vi har indsnævret det, for at man kan komme hurtigt i gang og få det hurtigt overstået og klarlagt og meget, meget gerne få slået enhver form for myte ihjel.

Hr. Ole Espersen var inde på, at jeg skulle have en besynderlig vurdering af justitsmini-